

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní společnosti **LKN, s. r. o.**, se sídlem Chrudim II, Václavská 274, zast. JUDr. Ing. Jiřím Klavíkem, advokátem se sídlem Chrudim, Havlíčkova 99, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Hradec Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. prosince 2010, čj. 7653/10-1200-605353, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobkyně změnil rozhodnutí Finančního úřadu v Chrudimi (dále jen "správce daně") ze dne 21. 5. 2010, čj. 70942/10/233912608583, kterým jí byla dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008, a to tak, že ji snížil z částky 146.580,- Kč na částku 77.280,- Kč.

V jeho odůvodnění uvedl, že správce daně provedl u žalobkyně daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008 a kontrolní zjištění sepsal do zprávy o daňové kontrole čj. 18670/10/233932601253. Z ní vyplývá, že správce daně za náklad na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů neuznal částku 329.373,- Kč, tj. rozdíl mezi jmenovitou hodnotou postoupené pohledávky odepsané na vrub nákladů a výši její úhrady, s odůvodněním, že daňově uznatelným nákladem je pouze jmenovitá hodnota pohledávky, a to do výše příjmu plynoucího z jejího postoupení. Za náklad na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů správce daně dále neuznal splátku půjčky ve výši 300.000,- Kč a

-2-

současně zvýšil základ daně o úroky z půjčky ve výši 68.719,- Kč, které žalobkyně nezahrnula do základu daně.

Žalovaný uvedl, že rozhodnutí správce daně přezkoumal v rozsahu požadovaném v odvolání. Pokud šlo o odpis postoupené pohledávky, tj. o částku 329.373,- Kč, v této části odvolání zcela vyhověl.

K úrokům z půjčky ve výši 68.719,- Kč žalovaný konstatoval, že žalobkyně uzavřela dne 29. 7. 2008 smlouvu o půjčce, na základě níž poskytla L. K. půjčku ve výši 579.766,- Kč. Ve smlouvě byl sjednán úrok ve výši 3 % měsíčně, a to do doby vrácení poskytnutých finančních prostředků. Přestože si žalobkyně sjednala úroky, neúčtovala o nich, ani o ně nezvýšila základ daně. Správce daně proto musel provést výpočet výše úroku za rok 2008. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nezahrnula do základu daně výši úroku, porušila ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o daních z příjmů"), neboť dle citovaného ustanovení jsou předmětem daně příjmy (výnosy) z veškeré činnosti a z nakládání s veškerým majetkem, kterým jsou i finanční prostředky. Kromě toho dle žalovaného nelze ani pominout, že pro zjištění základu daně se vychází z účetnictví vedeného podle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o účetnictví“), a výsledku hospodaření (§ 23 odst. 10 a 2 zákona o daních z příjmů). Podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona o účetnictví účetní jednotky účtují podvojnými zápisy o skutečnostech, které jsou předmětem účetnictví, a to do období, s nímž tyto skutečnosti časově a věcně souvisí. Zaúčtování výnosů a nákladů se provádí bez ohledu na okamžik jejich zaplacení. V důsledku toho, že žalobkyně neúčtovala o výnosových úrocích tak, jak stanoví zákon o účetnictví, vykázala výsledek hospodaření v nesprávné výši, a proto byla povinna ho upravit dle ustanovení § 23 odst. 3 písm. a) bodu 1. zákona o daních z příjmů. To neučinila, proto správce daně dle žalovaného správně zvýšil základ daně o částku 68.719,- Kč.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí a jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Uvedla, že dne 10. ledna 2008 uzavřela se společností RUTHWENN, s. r. o., smlouvu o postoupení pohledávky, kterou jí postoupila pohledávku ve výši 1.276.873,- Kč, přičemž byla sjednána úplata do výše 90% pohledávky v rozsahu splnění dluhu dlužníkem. Žalobkyně obdržela dne 24. 9. 2008 pouze částku 600.000,- Kč. Při zaúčtování pohledávky zahrnula do výnosů částku 1.276.873,- Kč a do nákladů částku 929.373,- Kč. Z toho vykázala zisk ve výši 347.500,- Kč. Podle zprávy o daňové kontrole je částka rovnající se rozdílu mezi odpisem pohledávky do nákladů (929.373,- Kč) a přijatou platbou (600.000,- Kč), tj. částka 329.373,- Kč, daňově neúčinná. Nesprávným účtováním výnosů, kam měla být dle žalobkyně zahrnuta pouze částka 600.000,- Kč, se však správce daně nezabýval. Žalovaný ve svém rozhodnutí o odvolání snížil žalobkyni základ daně z příjmů o předmětnou částku, tj. o částku, kterou správce daně označil za daňově neúčinnou.

Dle žalobkyně žalovaný vyhověl odvolání žalobce pouze zčásti, neboť se nevypořádal s nesprávným účtováním do výnosů. Při dodatečném vyměření daně z příjmů nebylo přihlédnuto k tomu, že žalobkyně zaúčtovala do výnosů o 676.873,- Kč více (tj. 1.276.873 Kč – 600.000 Kč). Postup žalovaného i správce daně je proto v rozporu s ustanovením § 16 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), ve kterém je správcí daně uložena povinnost, aby při dodatečném stanovení daně přihlédl ke všem okolnostem, které byly při daňové kontrole zjištěny.

Žalobkyně má zato, že měla zaúčtovat do výnosů (účtová skupina 64 – Jiné provozní výnosy) částku 600.000,- Kč a do nákladů (účtová skupina 54 – Jiné provozní náklady) částku 1.276.873,- Kč. Z toho částka 600.000,- Kč představuje náklad vynaložený na dosažení, zajištění a udržení příjmů, zatímco částku 676.873,- Kč nelze považovat za náklad vynaložený k dosažení, zajištění a udržení příjmů. Proto měla být částka 676.873,- Kč v přiznání k dani z příjmů právnických osob odečtena od výsledku hospodaření. Postoupení pohledávky je tak daňově neutrální. Pokud by žalovaný při dodatečném stanovení daně z příjmů právnických osob za rok 2008 přihlédl ke všem okolnostem, jak mu ukládá zákon, měl vedle zvýšení základu daně o 300.000,- Kč a o 68.719,- Kč (viz body 2 a 3 zprávy o daňové kontrole) přihlédnout také k tomu, že žalobce si sám omylem zvýšil základ daně o 347.500,- Kč. Žalobkyně zdůraznila, že dle čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod lze daně ukládat jen na základě zákona. Jestliže je správce daně ze zákona povinen při dodatečném stanovení daně přihlédnout ke všem okolnostem, které byly při daňové kontrole zjištěny, je nutno uložit daň tak, aby byla též zohledněna daň, kterou daňový subjekt zaplatil omylem navíc.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námitky uvedl, že v rámci odvolacího řízení dospěl k odlišnému závěru než správce daně, neboť správce daně nesprávně zaměnil platbu (příjem) 600.000,- Kč z postoupené pohledávky (929.373,- Kč) za výnos z postoupené pohledávky. Proto změnil rozhodnutí správce daně tak, že uznal celou jmenovitou hodnotu předmětné pohledávky 929.373,- Kč za daňově uplatnitelný náklad. Postoupení této pohledávky tedy bylo daňově neutrální, neboť ve výnosech i nákladech byla zahrnuta stejná částka, tj. 929.373,- Kč.

Žalovaný dále poukázal na právní úpravu dopadající na spornou otázku. Uvedl, že žalobkyně evidovala ve svém účetnictví pohledávky za manželi Soukupovými z titulu stavebních prací v souhrnné výši 2.553.746,- Kč. Na základě dohody o zúžení společného jmění manželů se každý z manželů stal dlužníkem s dlužnou částkou ve výši 1.276.873,- Kč. Smlouvou o postoupení pohledávky, včetně přílohy definující jednotlivé pohledávky, uzavřenou dne 10. 1. 2008 došlo k postoupení čtyř pohledávek v souhrnné výši 1.262.873,- Kč vzniklých na základě daňových dokladů č. 240110012, 240110015, 240110022 a 2401100251 a evidovaných žalobkyní v jejich jmenovité hodnotě 198.000,- Kč, 110.000,- Kč, 25.500,- Kč a 929.373,- Kč v knize pohledávek ke dni 31. 12. 2008, a pohledávky spočívající v úroku z prodlení ve výši 14.000,- Kč, tj. celkem 1.276.873,- Kč za cenu

1.276.873,- Kč. Na základě této smlouvy o postoupení pohledávek vznikla žalobkyni pohledávka vůči postupníkovi, o které bylo nutné účtovat, a to na vrub účtové skupiny 31 (pohledávky) a ve prospěch účtové skupiny 64 (jiné provozní výnosy). Žalobkyně tak účtovala správně, když na vrub účtu 315.000 (ostatní pohledávky) a ve prospěch účtu 646.000 (výnosy z odepsaných pohledávek) zaúčtovala cenu, za kterou pohledávky postoupila, tj. 1.276.873,- Kč. Tato částka se na základě uzavřené smlouvy o postoupení pohledávek stala dle ustanovení § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů předmětem daně a nelze proto přisvědčit žalobkyni, že mělo být do výnosů zaúčtováno méně.

Žalovaný dále s odkazem na ustanovení § 3 odst. 1 zákona o účetnictví vysvětlil, jak se účtuje o postoupení pohledávky. V souvislosti s postoupením pohledávek vzniklo žalobkyni právo uplatnit dle ustanovení § 24 odst. 2 písm. s) bodu 1. zákona o daních z příjmů daňově účinný náklad ve výši jmenovité hodnoty každé takto postoupené pohledávky. Jelikož byla pohledávka postoupena za cenu rovnající se její jmenovité hodnotě, byla do výnosů i nákladů správně zaúčtována stejná částka, tj. 929.373,- Kč. Protože náklad ve výši 929.373,- Kč uplatnila žalobkyně jako daňově účinný, bylo postoupení této pohledávky daňově neutrální. Ostatní postoupené pohledávky však nebyly předmětem dodatečného vyměření daně, ani odvolacího řízení, neboť žalobkyně při jejich postoupení o jmenovité hodnotě každé ostatní pohledávky do nákladů neúčtovala (viz 3. strana dokumentu s názvem „Obraty účtů analyticky“ za rok 2008). K těmto ostatním postoupeným pohledávkám žalovaný poznamenal, že náklady, které lze uplatnit za daňově účinné, vymezuje ustanovení § 24 zákona o daních z příjmů. Toto ustanovení však neukládá daňovému subjektu povinnost uplatnit si náklady jako daňové, ale pouze mu tuto možnost nabízí. Je tak pouze na vůli daňového subjektu, zda si předmětný náklad uplatní jako daňově účinný či nikoliv. Žalobkyně v odvolacím řízení namítala pouze zaúčtování výnosů v nesprávné výši (nenamítala uplatnění nákladů plynoucích z postoupení ostatních pohledávek za daňové) a žalovaný proto pouze tuto skutečnost v rámci odvolacího řízení přezkoumával. Proto označil žalobní námitku, že měl povinnost snížit výsledek hospodaření žalobkyně o hodnotu ostatních pohledávek, tj. o částku 347.500,- Kč, za nedůvodnou. Dodal, že na účtování o výnosu z postoupených pohledávek a o nákladu z titulu jejich postoupení nemá jejich úhrada žádný vliv. Přijetí částky 600.000,- Kč od postupníka jako úhrady za postoupenou pohledávku ve jmenovité hodnotě 929.373,- Kč (jak vyplývá z textu na příjmovém bankovním dokladu č. KB1020016) tak nemá žádný daňový dopad.

V replice na vyjádření žalovaného žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že smlouvou o postoupení pohledávky došlo k postoupení čtyř pohledávek v souhrnné výši 1.276.873,- Kč. Namítla, že ze smlouvy nevyplývá, že by postoupila pohledávky v uvedené výši za úplatu ve výši 100% jejich jmenovité hodnoty, v příloze ke smlouvě o postoupení pohledávek si strany sjednaly, že postupiteli náleží 90% z celkem vymožené částky. Postupník RUTHWENN, s. r. o., vymohl z postoupené pohledávky pouze 600.000,- Kč a tuto částku poukázal na účet žalobkyně dne 24. září 2008. V daném případě byla částka 600.000,- Kč pro

žalobkyni nejen příjmem, ale také výnosem z postoupení pohledávky za rok 2008. Žalobkyně zopakovala, že při dodatečném vyměření daně nebylo přihlédnuto k tomu, že zaúčtovala do výnosů o 676.873,- Kč více (tj. 1.276.873 Kč – 600.000 Kč), proto je postup žalovaného v rozporu s ustanovením § 16 odst. 8 ZSDP.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání dle jeho ustanovení § 51, když účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že po provedené daňové kontrole vydal správce daně dodatečný platební výměr, kterým žalobkyni dodatečně vyměřil daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2008. Doměření se týkalo dle bodu 1 zprávy o kontrole zjištění vztahujících se ke smlouvě o postoupení pohledávky ze dne 10. 1. 2008 uzavřené se společností RUTHWENN, s. r. o., kdy mezi postoupenými pohledávkami uvedenými v příloze k této smlouvě byla i pohledávka ve výši 929.373,- Kč. Správce daně přitom neuznal za daňově účinný náklad částku 329.373,- Kč, tj. rozdíl mezi jmenovitou hodnotou postoupené pohledávky 929.373,- Kč a platbou obdrženou od postupníka ve výši 600.000,- Kč (dle výpisu z bankovního účtu ze dne 30. 9. 2008 a příjmového bankovního dokladu č. KB 1020016, na kterém bylo výslovně uvedeno, že jde o "úhradu faktury č. 2401100251") a o tento rozdíl ve výši 329.373,- Kč zvýšil výsledek hospodaření. Dle bodu 2 zprávy o kontrole neuznal správce daně za náklad na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ani splátku půjčky ve výši 300.000,- Kč. Současně zvýšil základ daně o úroky z této půjčky ve výši 68.719,- Kč (bod 3 zprávy o kontrole).

Proti dodatečnému platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, kterému žalovaný částečně vyhověl. V odvolání žalobkyně namítala, že zaúčtovala nesprávný mimořádný výnos, který nezohlednila v daňovém přiznání. Za ten považovala rozdíl mezi cenou dle smlouvy o postoupení pohledávky v částce 1.276.873,- Kč a platbou od postupníka ve výši 600.000,- Kč. Proto tak měla být zaúčtována částka rozdílu mezi smluvním ujednáním, a skutečnou úhradou ve výši 676.873,- Kč (1.276.873 Kč – 600.000 Kč) jako předpis minusovou částkou na účet 646 nebo měla být tato částka uvedena jako částka, o kterou byly nesprávně zvýšeny příjmy. Dle žalobkyně uplatněním pohledávky ve výši 929.373,- Kč do nákladů nedošlo k celkovému zkrácení daně z titulu této transakce. V odvolání žalobkyně dále namítala, že správce daně nepostupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 3 ZSDP, když nevzal v úvahu všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a nepřihlédl k tomu, že byl zaúčtován větší výnos na účet 646, a to v rozdílu minimálně ve výši daňově neuznané hodnoty postoupené pohledávky z účtu 546, čímž nedošlo ke snížení základu daně. K částce úroků ve výši 68.719,- Kč uvedla, že tato částka měla být zohledněna v souvislosti s částkou 329.373,- Kč, a to s odvoláním na § 2 odst. 3 a § 16 odst. 1 a 8 ZSDP, a

s tím, že správce daně má vzít v úvahu zjištěné nedostatky z obou stran, tj. ty které snižují i zvyšují základ daně.

Jak již bylo shora uvedeno, žalovaný podanému odvolání částečně vyhověl. Změnil rozhodnutí správce daně tak, že uznal celou jmenovitou hodnotu pohledávky 929.373,- Kč za daňově uplatnitelný náklad, proto snížil nově stanovený základ daně o 330.000,- Kč. Snížil tak i dodatečně doměřenou daň snížil z částky 146.580,- Kč na částku 77.280,- Kč.

Žaloba pak činí sporným pouze procesní postup, posouzení a závěr žalovaného, ke kterému dospěl na základě zjištění správce daně vztahujícího se ke smlouvě o postoupení pohledávky ze dne 10. 1. 2008 uzavřené se společností RUTHWENN, s. r. o., (tj. otázku řešenou pod bodem 1 zprávy o kontrole).

Pro zjištění základu daně se ve smyslu ustanovení § 23 odst. 2 písm. a) zákona o daních z příjmů u poplatníků, kteří vedou účetnictví, vychází z výsledku hospodaření, a dle ustanovení § 23 odst. 10 téhož zákona se vychází z účetnictví vedeného podle zvláštního předpisu, tj. zákona o účetnictví. Dle ustanovení § 24 odst. 2 písm. s) bodu 1. zákona o daních z příjmů lze za daňově účinný náklad uznat jmenovitou hodnotu pohledávky (tj. hodnotu pohledávky evidovanou v účetnictví daňového subjektu) při jejím postoupení, a to do výše příjmu plynoucího z jejího postoupení. Podle ustanovení § 23 odst. 3 písm. c) bodu 2. zákona o daních z příjmů lze výsledek hospodaření snížit o částky nezahrnuté do nákladů, které lze podle tohoto zákona do nákladů zahrnout.

Ve smyslu ustanovení § 50 odst. 3 ZSDP odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Odst. 8 ustanovení § 16 téhož zákona (tj. ustanovení týkající se postupu při daňové kontrole) mimo jiné stanoví, že při dodatečném stanovení daně správce daně přihlédne ke všem okolnostem, které byly při daňové kontrole zjištěny.

Dle názoru krajského soudu není v posuzované věci závěr ani postup žalovaného v rozporu se zákonem. Jak je již shora uvedeno, žalobkyně uzavřela dne 10. 1. 2008 smlouvu o postoupení pohledávky. Tato smlouva ve svém článku IV. odkazuje na přílohu, která má být nedílnou součástí smlouvy. Příloha, kterou správcí daně žalobkyně předložila a která je také založena ve správním spise, nese název "Postoupené pohledávky – vydané faktury (příloha ke smlouvě o postoupení pohledávek)" a je datována rovněž dnem 10. 1. 2008. Jejím obsahem je pak pouze seznam a podrobný popis všech postupovaných pohledávek a jejich celkový součet. Není tedy pravdou, že by příloha smlouvy obsahovala ujednání o sjednání úplaty až do výše 90% pohledávky v rozsahu splnění dluhu dlužníkem, jak tvrdí žalobkyně (ostatně poprvé až v žalobě), a pokud něco takového bylo ujednáno, žalobkyně během celého daňového řízení k takové skutečnosti nic nepředložila. Postupník pak dne 24. 9. 2008 poukázal na účet žalobkyně částku 600.000,- Kč a žalobkyně sama

-7-

tuto částku, jak vyplývá z textu na příjmovém dokladu č. KB 1020016, na kterém uvedla "úhrada FV č. 2401100251", zaevidovala jako úhradu za jednu z takto postoupených pohledávek, a to konkrétně pohledávky ve jmenovité hodnotě 929.373,- Kč. Ze zmíněných listin a postupu žalobkyně tedy nelze dovodit nic jiného, než že žalobkyně postoupila jednotlivé pohledávky v celkové částce 1.276.873,- Kč (v ceně jejich jmenovité hodnoty), a částku 600.000,- Kč od postupníka obdržela právě za jednu z nich.

Je proto nutno souhlasit se žalovaným, že žalobkyně účtovala správně, když na vrub účtu 315 - Ostatní pohledávky a ve prospěch účtu 646 - Výnosy z odepsaných pohledávek zaúčtovala cenu, za kterou pohledávky postoupila, tj. 1.276.873,- Kč. Žalobkyně přitom ve svém odvolání namítala pouze to, že byly v jejím případě zaúčtovány výnosy v nesprávné výši, resp. že zaúčtovala nesprávný mimořádný výnos, který nezohlednila v daňovém přiznání. Tomu však nelze přisvědčit, neboť na základě smlouvy ze dne 10. 1. 2008 se částka 1.276.873,- Kč stala ve smyslu ustanovení § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů předmětem daně, proto musela být do výnosů zaúčtována. V souvislosti s postoupením předmětných pohledávek přitom současně vzniklo žalobkyni právo na uplatnění daňově účinného nákladu ve výši jmenovité hodnoty každé z postoupených pohledávek. Žalobkyně takto uplatnila náklad ve výši 929.373,- Kč, tj. pouze u jedné z nich, a protože byla tato pohledávka postoupena za cenu ve výši její jmenovité hodnoty, byla do výnosů i nákladů správně zaúčtována částka 929.373,- Kč. U ostatních postoupených pohledávek jako o nákladu neúčtovala a nevyužila ani možnosti upravit výsledek hospodaření ve smyslu ustanovení § 23 odst. 3 písm. c) bodu 2. zákona o daních z příjmů v návaznosti na ustanovení § 24 odst. 2 písm. s) bod 1. téhož zákona. Z listiny "Obraty účtů analyticky" za rok 2008 je totiž zřejmé, že při jejich postoupení o jmenovité hodnotě těchto dalších pohledávek do nákladů neúčtovala. Žalovanému tak nelze důvodně vytýkat, že by opomněl přihlídnout k tomuto nezaúčtování do nákladů, protože žalobkyně během daňové kontroly, ale ani v rámci odvolacího řízení nenamítala, ani nepožadovala, aby jako daňově účinný náklad byla zohledněna i jmenovitá hodnota těchto ostatních postoupených pohledávek v celkové hodnotě 347.500,- Kč.

Vzhledem k uvedenému proto krajský soud nemohl přisvědčit ani žalobní námitce, že postup žalovaného a správce daně byl v rozporu s ustanovením § 16 odst. 8 ZSDP. Předně je nutno konstatovat, že aplikace zmíněného ustanovení přichází v úvahu pouze do ukončení vlastní daňové kontroly, tj. v řízení před správcem daně. Žalovaný by tudíž sám toto ustanovení porušit nemohl, měl by však povinnost případné takové pochybení správce daně v odvolacím řízení napravit. V posuzovaném případě došlo k tomu, že žalobkyně de facto za kontrolované zdaňovací období účtovala o nákladech v nižší hodnotě, než mohla, ani nevyužila možnosti upravit výsledek hospodaření o daňově uznatelné náklady, které do nákladů nezaúčtovala. Toto svoje oprávnění týkající se daňově uznatelných nákladů však po celou dobu daňového řízení neuplatnila, neboť se správcem daně a následně i se žalovaným polemizovala pouze o správnosti zaúčtování výnosů a jeho vlivu na základ daně. Přitom však o výnosech, jak je uvedeno shora, účtovala

vzhledem předloženým listinám, které byly k tomu podkladem, správně. Již Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 25. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 298/02, uvedl, že není povinností správce daně vyhledávat za daňový subjekt všechny možnosti, jimiž by daňovým subjektům snížil daňovou povinnost. Krajský soud pak poukazuje i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2007, čj. 8 Afs 111/2005–106 (www.nssoud.cz), ve kterém se tento soud zabýval možností správce daně přihlídnout o své vůli k daňové ztrátě daňovým subjektem neuplatněné a uzavřel, že je takováto možnost vyloučena, tzn. že uplatnění daňové ztráty je aktivním úkonem daňového subjektu, který správce daně nemůže nahradit vlastním jednáním. Dle názoru krajského soudu lze uvedené názory přiměřeně aplikovat i na nyní posuzovanou situaci, neboť žalobkyně nevyužila svou možnost dodatečně uplatnit předtím (v daňovém přiznání) neuplatněné daňově uznatelné náklady, a takovou vůli nevyjádřila v průběhu celého daňového řízení.

Pro úplnost lze dodat, že předmětnou záležitost bylo možno vyřešit i následně zcela jednoduše podáním dodatečného daňového přiznání (po ukončení daňové kontroly), v němž si žalobkyně mohla své právo na snížení výsledku hospodaření o hodnotu ostatních pohledávek uplatnit.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. února 2012

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu